

garments, and carry the ashes to a clean place outside the camp. The fire on the altar shall be kept burning, it must not go out; and the *Kohen* shall burn wood on it every morning, and arrange the burnt-offering upon it, and burn the fat of the peace-offerings on it. Fire shall be kept burning on the altar continually; it must not go out.¹

² On a day when Tachnun is not said, the following paragraph is omitted.

"**תְּמִימָה** May it be Your will, Lord our God and God of our fathers, to have mercy on us and forgive all our sins, atone for us all our iniquities, and forgive and pardon all our transgressions. May the Bet Hamikdash be rebuilt, speedily in our days, that we may offer before You the daily burnt-offering to atone for us, as You have prescribed for us in Your Torah, through Moses Your servant in Your glorious Name, as it is said:

بَلْ يَكُونُ مُؤْمِنًا بِالْجَنَّةِ [وَمَنْ يُؤْمِنْ بِهَا فَلَهُ أَعْوَاتٌ كُثُرٌ] إِنَّمَا يَأْتِي
بِهِ الْمُشْكِنُ لِمَنْ يَرْجُوا أَنْ يَرَى مُلْكَنَّا مُسْكُنًا لِلْمُؤْمِنِينَ [فَإِنَّمَا يَأْتِي
بِهِ الْمُشْكِنُ لِمَنْ يَرْجُوا أَنْ يَرَى مُلْكَنَّا مُسْكُنًا لِلْمُؤْمِنِينَ]

لَا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَرْجِعُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا مِنْ حَكْمٍ رَّحِيمٍ

1. Leviticus 6:1-6. 2. See p. 71, *infra*. 3. Numbers 28:1-8. 4. Leviticus 1:11

מן ענא קורבניה מן אמריה, או מן בני ענאי לעלטה, דבר שלים יקריביה: יא. ויפוס נטיה, על שדך דמרבחה, צפנה גנים יי' וירוקין, בני אהרן בנהניה בית דמייה, על מזבחה סחור סחור: יב. ויפיג גתיה לאברהה, ויתרisha נית פרביה, ויסדר בנהנא יתTHON, על אעניא דעל אישטא, דעל מרבחה: יג. וגנו וברעניא יחליל במניא, וקריב בנהן ית פולא ויסיק למרבחה, עלטה הוא, קורבן דמתקפל ברענוא קדם יי':

מן הצאן קרבנו מון-הכשבים או מון-העדים לעלה זכר תמים יקריבנו: יא. ושותט אותו על ירך המזבח צפנה לפני יהוה וורקו בני אהרן הכהנים אתה יב. דמו על-המזבח סביב: ונתח אותו לנתחיו ואת-ראשו ואת-פדרו וערכ י הכהן אתם על-העצים אשר על-האש אשר על-המזבח: ותקרב והכרעים ירתץ בםים והקליב הכהן את-הכל והקטיר המזבח עלה והוא אשה ריח ניחת ליהוה:

רש"ג (יא) על ירך המזבח צפונה, בצד המזבח צפונה.
(יג) והקריב, והגיש.

ראב"ע (יא) על ירך המזבח, מהז"י, וכן ירכתי צפון (תה' מה ג), כי רבים טעו ואמרו שגדל צין היה בתרוק ירושלים.⁵²

וז פירוש ירך — מחותן, מן הצד הקיצוני, הויאל מירכו של האדם. 52 בעוד שהפירוש של ירכתי צפון הוא מחותן — מקצת הצפוני.

(י) ואם מן הצאן, ויו' מוסיף על ענין הראשון⁵³. ולמה הופסק, רשי' ליתן ריח למשה להתחבון בין פרשה לפרשיה⁵⁴. מן הצאן, מן הכתבים, מן העזים, הרוי אלו ג' מעתותן: פרט לזקן, ולחוללה, ולמזוחם.⁵⁵

(יא) על ירך המזבח, על צד המזבח. צפנה לפני ה', ואין צפון כבמה.⁵⁶

6 וילמד תחנן מעליון, כגון לסמכה ולהפשטה, ועלין מתחנן לעניין צפון (ונחיהם מה, א). 77 תור"כ פרשתה הא. 78 שם ב. 79 זבחים קיט ב.

רמב"ן (י) ואם מן הצאן קרבנו, הפרשה זו בעלות הצאן, ודינה כדין עלות הבקר בכל מעשה, וכך קיצר בכאן ולא הזכיר וסמך ונרצה. (יב) ונוסיף לומר על ירך המזבח צפונה לפני ה', לבאר כי לפניה השכטוב בבן הבקר⁵⁷ הוא ירך המזבח בצפון. ופירוש ירך המזבח, צדו, והוא בצפון, למד⁵⁸ כי כבש המזבח בדרכים למדות זו מזו, מה שייחסר באחת יבדר באחרות.

8 בעולת הבוקר לעיל פסוק ו. 9 לעיל פסוק ג.

7 ראה שמota לב א. 6 זבחים סב ב.

רמב"ן (י) ואם מן הצאן קרבנו, הפרשה זו בעלות הצאן, ודינה כדין עלות הבקר בכל מעשה, וכך קיצר בכאן ולא הזcir וסמך ונרצה.

(יא) ונוסיף לומר על ירך המזבח צפונה לפני ה', לבאר כי לפניה השכטוב בבן הבקר⁵⁷ הוא ירך המזבח בצפון. ופירוש ירך המזבח, צדו, והוא בצפון, למד⁵⁸ כי כבש המזבח בדרכים תלמוד לומר: "מים", כל שהוא⁵⁹. את הכל. לרבות עצמות וגידים קרניים וטלפים וצמר שבראש הכבשים ושער שבזקן התיחסים בזמן שהם מוחברים.⁶⁰

5 לעיל פסוק ה.

חזקוני יפרש השווחה לשוחות (ישעה כה יא), אבל רחיצה האמורה בקרבתות מתרגמין יחליל, פירוש יוצא מהן הפרש ויישארו חולין. יוחץ במשם, יכול מה רחיצה האמורה להלן⁶¹ ארבעים סאה, אף רחיצה האמורה כאן תהא טעונה ארבעים סאה, תלמוד לומר: "מים", כל שהוא⁶². את הכל. לרבות עצמות גידים קרניים וטלפים וצמר שבראש הכבשים ושער שבזקן התיחסים בזמן שהם מוחברים.⁶³

(יא) ואם מן הצאן קרבנו, להוציא את הגולו⁶⁴. מן הכתבים או מן העזים, להוציא את הכלאים⁶⁵.

(יא) ושותט אותו וגור, "אותו" בצפון ואין העוף והשלמים והבכור והמעשר והפסח בצפון⁶⁶. על ירך המזבח, אצל צדו של מזבח, כמו: וסכות על הארון (שמות מ ג). ירך המזבח צפונה, שהיא ירך המזבח בצפון, והיכן פניו בדרכים, למದנו שהכבש בדרכים⁶⁷. צפונה לפני ה', שהיא⁶⁸ כל הצפון כלו פנו⁶⁹. ואף ابن הבкар דלעיל קאי להיות שחיטתו בצפון,

חזקוני דהא נמי כתיב בה: לפני ה' (לעיל פסוק ה)⁶⁶, ואם שחותן בדורומו של מזבח אין זה לפני ה', לפי שרוכ המזבח וככש שלו בדרכם קיימי ולא מיתחזי לה אפתחה דהיכילא, אבל כשבוחתו בצפון שהוא פנו מכל ואינו מקום דרישת רגלי הכהנים שהרי הכבש בדורום, הרוי הוא כנגד ההיכיל, וזה לפני ה', וכי קבוע מקום לשחיטה לקדשים קבוע, כדכתיב: במקום אשר תשחט את העולה תשחט את החטאת (להלן ויח), וכתיב: כי כחטאת האשם (שם יד יד), שהרי עירק זביתם לשם, אבל קדשים קלים אין קבוע מקום לשחיטתן הואריל ואין עירקן כל כך לשמיים.⁶⁷

(יב) ונתח אותו, שלא תאמർ בגין הבקר שהוא בהמה גסה צרע נתח אבל בהמה דקה לא, קמ"ל, אבל להפשט לא

צרייך קרא דפשיטה לן שצרכיה הפשט בגסה.⁶⁸

(יג) והקריב הכהן את הכל, זו הולכת אברים לכבש.⁶⁹

דבר חוץ אלא יכול לפני ה'. 56 בכור שור. 57 שם. 58 תור"כ נדבה פרק ז. 59 שם ט. 48 תור"כ נדבה פרק ז. 49 שם ט. 50 שם ט. 51 שם. 52 מנותנו נ. א. 53 זבחים סב. 54 זבחים שם. 55 דהמזבח כלו בדרכים היה ולא היה בצפון שם.

כָּל־פְּשֻׁעָינוּ וְשִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמִזְרָחּ בַּיּוֹם וְגַרְיבִּ לְפָנֶיךָ קָרְבָּנוּ הַפְּמִיד
שִׁיכְפֵּר בְּעָרָנוּ כְּמוֹ שְׁכַתְבָּתְ עֲלֵינוּ בְּתֹרְחָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדָךְ מִפְּנֵיךָ כְּבוֹדךְ
בָּאָמֹור:

וַיַּדְבֵּר²⁹ יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לְאמֹר: צְוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּן אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי
לְחַמֵּי לְאַשְׁר רִיחַ נִיחָחָי תְּשִׁמְרוּ לְהִקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדךְ: וְאָמַרְתֶּן לָהֶם
וְהַאֲשָׁה אֲשֶׁר תְּקַרְבֵּוּ לְיְהוָה בְּבָשָׂר בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימָם שְׁנִים לַיּוֹם עַלְהָתְמִיד:
אֶת־הַכְּבָשׁ אֶחָד תְּعַשֵּׂה בְּבָקָר וְאֶת הַכְּבָשׁ הַשְׁנִי תְּعַשֵּׂה בּוּין הַעֲרָבִים: וְעִשְׂרִירָת
הָאִיפָּה סְלָתָה לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשָׁמְןָ בְּתִיתָ רְבִיעַת הַחַיִן: עַלְתָּתְמִיד הַעֲשָׂה בְּהַר
סִינֵּי לְרִיחַ נִיחָחָה אֲשָׁה לְיְהוָה: וּנְסָפֵל רְבִיעַת הַחַיִן לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד בְּקָרְשׁ הַפְּקָדָה
גָּסֶךָ שָׁכָר לְיְהוָה: וְאֶת הַכְּבָשׁ הַשְׁנִי תְּعַשֵּׂה בּוּין הַעֲרָבִים בְּמִנְחָה הַבָּקָר וּבְנְסָפֵל
תְּעַשֵּׂה אֲשָׁה רִיחַ נִיחָחָה לְיְהוָה:
וְשִׁחַטְתָּ אֶתְךָ³⁰ עַל יְדֵךְ הַמּוֹבֵחַ צְפָנָה לְפָנֵי יְהוָה וּוּרְקָוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת־דָּמָוּ עַל־הַמּוֹבֵחַ סְבִיבָה:

אַתָּה הוּא³⁰ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁהַקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֵיךָ אֶת־
קָטָרָת הַסּוּסִים בָּזְמָן שְׁבִיתַת הַמִּקְדָּשׁ קִים³¹ בְּאֵשׁ צְוִיתְ אָוָתָם עַל־יְדֵיכָ³²
מֹשֶׁה נִבְיאָךְ בְּפֶתַח בְּתֹרְחָ:

כמו בסדר הויידי בסדר תפלה של הרמב"ם, וכן הוא בסידור ר'ש סופר (ע' 34) בשם סידורי ספרד. וראה מה שהארכנו בויה בתפלת יום הכהנורים הע' 33.

ובסידור האריז"ל לרש"י כאן בתב הסדר? כפירה לחטא, מחלוקת לעון, סליחה לפשע (סדר השלח"ה המוכא שם). בסידור ר'אי? כפירה לחטא, סליחה לעון, מחלוקת לפשע (כנסוח המנהגים שבמגן אברהם סי' תרו סק"ג). ובסידור ר'יק? מחלוקת לחטא, כפר לעון, סליחה לפשע (קרוב לשלפנינו, בלבד בויה שביפשע כתוב רק 'סליחה').

29. וַיַּדְבֵּר.. אֶת קָרְבָּנִי לְחַמֵּי.. (פרשת התח�יד) – במדבר כח, א'ז. דבר אמרתה בכל יום – שוע"ר סי' מח ס"א.

30. וְשִׁחַטְתָּ אֶתְךָ.. – וַיַּקְרֵא אָיָה. וכותב בבית יוסף (או"ח סי' א):

וכותב הר"י בר יקר, טוב לומר עם הקורבנות פסוק זה "וְשִׁחַטָּת אֶתְךָ (על יְדֵךְ) המזבח צפונה לפני ה'" .. כדאמרין בוקרא רבה (ב י), אמר הקדוש ברוך הוא, "מעיד אני עלי שמיים הארץ, בין גוי בין ישראל בין עבד בין אמה", בשעה שבו קורין מקרה זה "צפונה לפני ה'" .. אני זוכר עקדת יצחק בן אברהם".

*30. אתה הו... – ביאור סגנון פתיחה זו ב'דבר שלום' בסידור אוצר התפלות. ועוד נראה לומר שביסודותיו בא בהמשך ל"אתה הו אל-הינו" בפיוט 'אין כא-להינו', שבהמשך לו אומרים סדר פטום הקטורת.

31. בזמנ שbitת המקדש קיים – צריך עיון מי שנא שהנוסח בהגדה הוא: "כן עשה ה' בזמנ שbitת המקדש ה'" קיים" (כ"ק אדמור' ז"ע בכיאורו להגדה של פסח, שם). וכך מער בקדמת קונטרס הסידור (ע' שעה), והרי בפיסקא "פסח שהיו אבותינו.." אין

פרק שני סרבנות של שחר

וזאת על ישראל. ממלך אחד לדורי סוחרים (ב' ב') נכלמים (ונכלמים) ובקרכנות ניחתני לערולס לס עומדים, והלוי דמי, מוחם גני נכחים ומיכאל עומד מקטר עליו: באילו נבנה מקדש בימיהם. וכקריבו עלו קלרננס לכפר על עוניותם: מאיד דתבי ואת התורה, ולן כמי' צה

טוקה: עולחה ומנהה מבעי לי. דלסי מכם ואלה הפלס סיטו עליה ומיניכם כי: אין ציריך לא עולחה וכו'. דרכי מכם ונתק פטורה עלולה, לנוור מקומות פעלול. לנוחה, בזעיל סמינהה. כינון נכס טכנייפטס, כלומר תלמידו פורה מכפכ על עוזחותיו: בתרות חתאת. כגון פדר קדושים למיין גדי סללוות עזרה: לבייאן. וכדר נחלתו של יוחק: (ח) ובאייל. דבצ'ה עקיבא עלה לארון החקון הקב"ה. דבצ'ה עקיבא עלה לפניו יתברך נחתקון ר' קרין ר' קרמי: אחד של שחרור ו/or. קדשו: קתמי של ספחים ושל צין ערדים: וקוראין את המקראה הזה. וחתם יהמו על ירך יתום לפונם פפי ס' וכו' בר' הקב"ה עקדת יצחק, ולן לו מוכליים פסקוק וכדי לעורר רחמי: צמים על עס טראלן: (ט) לית תבידוי לההוא טטרא וכו'. מיין צביה ויטול לטמ"ה גלם בקפליק:

אלא סידרו דבר אחר בנותיהם, ומסתבר שטעם הוא מפני שכח בינו ונבה"מ ה'יל', שהוא כדי להטמין לימוד תורה לרברכה תורה. וכבר האבורדורס שמה שקבע שהילובד שלאחר ברוכת תורה והוא דוקא בענין הקרבנות הוא כד' שרדו ונברים גם בענין ברוכת האבותורדים, וזה יתנו לנו.

ב) הגן דבי אליטו רוז
פ"ג
ג) זהר ויקל רית

אל אמר רב זה מובה בני ומיכאל שר הגROL נידל עמדו ומרקיב עליו קרבן^ט, ורבי יוחנן אמר אלו תלמידי חכמים העסוקין בחלות עבדה מעלה עליהם הכתוב כאילו נבנה מקדש בימייהם.^{טאמר} ביש לkish מא דכתיב "זאת התורה לעולה למנה ולאחתת ולאשם, כל העוסק בתורה באילו הקריב עולה מנה חפתא ואשם.^{טאמר} בכואב הא夷 לעולה למנה, עולה ומנה מביע לדין, אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא גולחה (ולא חמתא) ולא מנה ולא אשם. אמר רב כי יצחק מא דכתיב "זיאת תורה החטא וחאת תורה האשם, כל העוסק בתורת חטא באילו הקריב חפתא, וכל העוסק בתורת אשם באילו הקרבן אשם:

שׁוֹתְקָנוּ לְקוֹרָה דָקָא בַעֲנִיָּה
דָקְרָבָנוּ יְוָרָה מְדֻבָּרָם אֶחָדָם, לְפִי
שֶׁכְלָה אֶחָמִין בְּכוֹנָה הַלְבָב כָּאֵילָן
מִקְרָבָן, וְעוֹד לְפִי שְׁחַתְפִּיהָ עַצְמָה
בְּתַחְקָה בְּנָגָן כְּמַשׁ לְעַלְלָה, עַכְתָּה.¹
וְכִי מִבּוֹא בְּסֶפֶר הַזּוֹהָר (רוֹא
ח' א': ק: במדרש הנעלם) וזה
לְשׁוֹנְאָן, אָד' פָנָח וּמְנָא חַדָּה
הַנְּיאָן אֲוִילָה אֶדְרָחָה וְמִדְרָעִיתָה בְּהָ
בָּאַלְדוֹרָה, אַמְנִיאָה לְיהָ לִימָא לִי מַר
מַלְחָדָמְעַלְיָ לְבִרְתָּהָא, אַמְרָה לִי קִים
גָוָר קוֹדְשָׁא בָּרֶךְ הָאָוָלָה וְעַלְוָה קִמְיהָ
בְּלָא לְעַלְיָ מְלָאכָה דְרַבְנָה לְאַכְרָא
חַכְמִי דָבָר נָשָׁה, ד' בְּעַדְנָא דִידְרָכָן
בְּנֵי אֱנֹשָׁא קְרַבְנָא דְמִינָה מִשְׁהָ וּשְׁיָה
לְבִדָּה וּרְעוּתָה בָּהָר, רְכַלְהוּ דִידְרָכָן
לְיהָ לְמַבָּב, עַלְלָה. וּבַעֲנִיָּה המִינָה

שחתת אותו על ידך ה' ובכלי אלהו רכה ז' ושותחת
באל הוא אומר אין צפוף ז' שעדך אברהם אבינו את
התקין הקב"ה שני כבשיהם ממה, שבעה ישישראל
פונה לפניו ז' וזה הקבר את הארץ, בון גוי ז' ובין

בעוד מקום בזוהר (במדבר ככ:) **זהו** לשונו, בשעה דבר נישען עאל**לבי נישעת,** דכי גורמה בקדמתא**בקרבני** במלוא דפומא, לבר**יקבל עליה האי על מלבות,** ע"ש.
במעלת פרשת התמיד כתוב**בדובר שלום זה לשונו,** אומרים פרשת התמיד, ונקרוא כך מפני שהחרקינו אותו בכל יום כל חישך, **מכאן** מצינו בדברי המלאך שאמר

את המקרא הזה, צפרא
ראשת הקטורות: איתא
ת חמלה ותן עליה אש
לפני ה' החל הנפה, דרב

לדרניאל (ב', א) "עמעה הופר
ההרטמאן וחת שיקין שומם". ולנורל
ט' מעילחו, כי בא להשפי שפע עליון
ט' לעילם, וכן מתייחס הקרבן לה'
ט' ברכותיהם (במודרך כח) "את קרבני
ט' חמי" וגור, משא"כ שאור הקרבנות

התקין הקב"ה שני כבשים אחד של שחרית ואחד של בין העברים^ט, וכל קמה, שבשעה שישראל מעלה התמוד על גבי המזבח וקוראין את המקרה הזה,^{טט} פונה לפני^{טטט}, זכר הקב"ה עקידת יצחק בן אברהם. מועד אני עליל את השם^{טטטטט} את הארץ, בן גוי^{טטטטטט} ובן ישראל בן איש ובן אשה בין עבד ובין שפחה, קוראין^{טטטטטטטט}

רשות הקטורת: איתא בספר הווור פרשת ויקהלה^ז תא חזי מוה כתיב יי'קה ת מהחתה וו עליה אש מעל המזבח ושים קטרת, מאי טעמא, כי יצא הקצף לפני ה' החל הננה, דרא לית חביו לההוא ספרא בר קטרת, דלית לך מלחה חביבא

באות על פ' מעשה איש והתובלותיו לכפר על חטאנו או לתודה על תגמולותיו יתפרק ומתייחסים רק לארם, לנו מכוונים המה לכינוי אדרם "קורכני", עב"ל. ובঙגולה קראיה מצינו בהתקוני הוודר (תיקון י"ח) זהה לשונו, איננו אדרמן בכלל וזה "צ' אה בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשיך ייח נחוחי" נוג', סוכ"ה יתיר לון שאלהתך שלך עיר"ל.

ושחתם אותו על ירך המובח וכו'. כתוב הכתוב יוסוף (סימן א) בשם ר' בר יירק וזה לשונו, מוב לומר עם הקרבנות פסוק וה' יושתת אשר על ירך המובח צפונה לעני ה' גנו, והוא בפרשת "אום מן החצין" (יוקרא א), ואמרם בוקרא רבה, אמר הקב"ה מעמיד גני על שמים וארכין בין גני בין ישראל בין עבד בין אמה, בשעה שהן קורין מקרוא וזה צפונה לעני ה' אמי ובר עקדת יצחק בן אברהם, בב' ל. וכן אמרים פסוק זה מיד אחר פרשת החמיד, כי לפי המובואר בתנא דבי אלילן בשעת עקדת יצחק עלה לפניו וברך להתקין רשות הרקע החמיד, וכך אמרים פסוק זה ובאן שגובבא בר' א"א שלפנינו יזחק מלפני הקב"ה. אנמנם מנהג הספרדים לומר פסוק זה גם לאחר רשות העקדה, והוא נ"ב על פי מה שנגבע באברהם בר' דרכון התמיד הוא עלייה⁽¹⁾. ונינתן טעם לדבר מצינו שמו בסמוך לפرشת העקדה שדרי פשטו הפסוק הוא על רוכב עולה (ר' דרכון התמיד הוא עלייה⁽¹⁾). ספר אהל יעקב הלמדנו מדורנו (בר' יירא) וזה לשונו, ומעתה יוזרו דברי הילוקט הנගרים לעיל בשעה שליחך אברם אבינו את מאמכלה החקין הקב"ה שי' בישם, והוא עם הכלולות המנזה הוא בהשלמו לה ב' החלקים חמוץ בהרמעשה, לאן דהה באברם ע"ה כי לא בא מהשכחו הטעבה לידי מעשה בעועל בדבר העקדה, اي לאאת ראה יתריך והתקין ב' בישם בלקחו את המאמכלת, ממש על דרך צביעשה אחד לעצמו בגין דריש ונשאר מן חוויה ההיא אמאטום ושלש, מדרכו שלא הפסידו אבל יצפינו ותנהו שמורה איתו עד כי יצטרך לעשות לובס לאחד מבני קינומין, או אז יתקח חנותו עד מעת מוה המין וצמך חנור מאו וועל להנלה לבנד שלם⁽²⁾, בין הדר בענין העמידה כי אברם ס"ה הדר בענין החקשת עצמו לעש את זה עצם לעש את זה עצם השקו ומרתת לבבו מחשובות מעילות לעשיות רצון צפוי היביך, אבל הוא יתברך עיבכ על דיו מלכבע מעשחו לזרביה אל הפועל, ולאות השקתו ומרתת לבבו יזכיר והמעולח הוו מරפה מעופפת על בily מה כי לא נתה אקלים לנו על גמור המשיח, וזה ראה יתריך והבן מאו לבני אהרוני בדורות הקודש מעשי הקרבנות, והם גם כי מקוצר השנים ודלת ערבים לא יודה בדים לנצח ידי חותת המשחבה והוכחה רציזה הזרוך לירם, הוא יתברך צורף למשיע רידיהם מחשבת אבינו הירק אברם ע"ה ועל דדה השלם עבדות קדרשו במושבה ובמעשה ויזידיו כבנינו. בז' בשעה שליחך אברם את המאמכלת החקין הקב"ה למשיע רידיהם מחשבה והוכחה רציזה הזרוך פונגה לפני ה' וכבר הקב"ה עקדת יצחק, כי בקריאתם "צפונה" לפני ה' בה רומו הלא עם ה' הוא המוחשנה המעלוה "צפונה" אותו וכemos עמו מאה אבינו אברם ע"ה על כן צפונה ישבעו בני ווירוטו לעללוין אחרין, ע"ב.

פרשת הקטורת. הנה בדברי הוורר המובאים כאן למדנו על מעלה האמוריה של סדר פרשת הקטורת ומעשהיה בכוונה הלו: שהוא דבר נדול לפניהם הקב"ה, שבאותו אמריתה נזקלים בני הארץ מכל מין מזוקים ואף מדינה של גורנותם, ומולם בעורורה של שבר
בבה בעולם זה ובעולם הבא. וכבר הבאנו לעיל דבריו הבית יוסף (סוף סי' א) בשם ר' בר יקר וזה לשונו, יש נזהנים לומר אחר
בררר

תורה או רשותם

ית. דבר אל אךן ואל
בגוי לאמר ואת תורה
התקנתה במקומות אשר
תשחתת עילאה המשחתת
התקנתה לפניך כי קדש
קדושים הווא [מקרא]
ימ. ואת תורה האשכז
קדש קדושים הווא [מקרא]

ב. ושהט את בן
התבקר לפני יי' והזכירו
בני אהרן הבחנים את
קדם וורקו את קדם
על המזבח סכיב אשר
פתח אhell מועד: ויקרוא

ליקוטים והערות

דמיררי בנו שנטג'יר,
באמידת פסוק זה עם
לו אליהם ברית כרת ו-
שם בני האדם לטובה. ס-
פ' שנראה שאין לפסוק
לפנוי ה' והוא אפרדו שי

אם רזון מלהלכה יתנוּ ואלורי אבותינוּ, ששההא אמרה יה' השבורה באליהו הדרבנן קרבון ההפניד במעוזוּ, ובמקומו בברבורה:

בְּאַתָּה תִּשְׁמַח אֶת־**עַל** **עֲדֹת** **עַל** **עֲדֹת** **עַל** **עֲדֹת**

וְעַמּוֹד בְּבָרֶךְ וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־תְּמִימָה נָעַל טָב "עַת", וְמִפְּנֵי שָׁוֹר דָּלָם סָגִיל דָּלָם מִתְּמִימָה נָעַל טָב "עַת", וְמִפְּנֵי כָּלָלָם מִתְּמִימָה נָעַל טָב "עַת", וְמִפְּנֵי כָּלָלָם מִתְּמִימָה נָעַל טָב "עַת".

שפט ה'נְפָרָתָה גַּבּוֹן כִּי תְּהִלֵּה בְּפֶלֶגְנָה קְרִיבָה אֲלֵיכָה רְשֵׁה מְנֻאָה בְּהָרָה כִּי תְּהִלֵּה
קְרִיבָה קְרִיבָה דְּבָרָה אֲמַתְּבָּל קְרִיבָה כִּי תְּהִלֵּה דְּקִמְתָּה שִׁיחָתָה
תְּהִלָּה תְּהִלָּה פְּנִיעָה בְּשִׁין וְמְהֻדָּה רָאָה שְׂמִינִיא מְמֻנְעָנָה תְּאֵל יְתָקָה
שְׁאָלָה סְפָאָה שְׁאָלָה וְאָלָה דְּבָרָן תְּאֵל אָבָד בְּדָבָר שְׁמַנוֹּן אֲלֵיכָה
מְבָדָה דְּקִמְתָּה קְרִיבָה הוּא בְּמַה לְמַה מְיֻחָד הַזָּהָר לְקָרֵן הַמְּבָדָה
לְבָדָה

בזאת אונר על ירב המירב עירוב לתוכה,

תַּחֲנוֹד יְהִיד עָמֵנוּ יְזִיק לְנוּ בַּרוּאֵי לְצָרָתָה תַּהְהָקֵם שִׁיחָנָגֵד יְהִיד אֶרְבָּא מְצֻרָּה לְהַחְמָד

מקרה זו צפונה לפניו ה' הקב"ה והור עיריה יצחק:

סִבְּרָאָנִים וְעַמְּנָנִים | 1

וְלֹא **בָּרֶךְ** **בְּעֵינָיו** **תִּקְרֹב** **לְמִזְבֵּחַ** **בְּעֵינָיו** **תִּקְרֹב** **לְמִזְבֵּחַ** **בְּעֵינָיו**

בנישׁוּתָה שְׂמֵחַ בְּשִׁירָה וְבְשִׁירָה שְׂמֵחַ בְּנִישׁוּתָה

କେବଳ ମାତ୍ର : -

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁעָזָב בְּנֵי אֹהֶן וְעַמּוֹד
בְּנֵי אֹהֶן וְעַמּוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

תַּחַנְנוּ רבנן פיטום הקטרות ביעזר שלש מאות ושבעים נזק נבנָה

סדר הקטורת היא ביריהו פ"ק דכਰיותות ובירושלמי פ"ד דימא והנה ונטה הגמ'

פיטיטם רתקתורה העז' רהעיטוון וכוי ובורד שאמירן אחר אין בעליהן אך גומח סיידוי.

היא מעדת רוחנית ותאולוגית של יהדותם, ופירושם של כתבי הקודש.

הנה גוסחה סידר ר'יע ואברדרם שלש מאות ותשעים

הגהה רחמסה שבכל יום כמנין ימות ההמה אל

ב-ע הנוסח הברי וabhängig מהלוד ייידיש יוניברסיטאות ובסדר היום מנה בכל יום

ונוטל ממנה מלא חפcio כדי לקיים אביה נטה ואמורה עטורה בפה ורשות

מלא הפניו בירה"כ ומחוזה לארתון שבר עירוב **כו"ב**, ונסה שרד ר"ע ומחרוז ויטר **כו"ג**.

עין בע"ה שם ר' בז' לומר מהוירן למכתשה

שלשלה מגים התיתרים מהחרין אוחם והנה נסח הגם, הרא ונוחן אורחות למכתשת

בעירה"כ אך בכל הנוסחאות כונסה דירין ושורקן

תפלת שחרית

פט

את-הכבש אחד פעשה בפרק ואות הכבש השני פעשה בין העربים. ועתירית
האייפה סחת למנחה בלוקה בשמן כתית רביעית כהין. עלת תפמיד הצעקה בכר
סיני קרים ניחם אשא כי. ונספו רביעית כהין כבש האחד בך השם גסך
שבר כי. ואות הכבש השני פעשה בין העARBים ממנחת בפרק וכנכשו פעשה
אשא רימ ניחם כי.

יקיר א' י' ושות אתו על ירך המזבח צפונה לפני יי' וזרקו בני אפרן הלהנים
את-זמו על-המזבח סביב.

עמק ברכות

שומע תפלה

עמק ברכה.

שעקד אברהם את יצחק בנו על גבי המזבח,
התקין הקב"ה להקריב שני בבשים בכל יום,
אחד בבוקר ואחד בערב, כמו האיל שהקריב
תחת יצחק בנו. נמצא שכבש התמיד הוא
מש תמורה צחוק, כמו האיל הראשון, והקב"ה
צופה וمبיט על ענין העקידה כאלו היה בו
ביום. וכך כתבה תורה דוקא אצל האיל
צפונה לפני ה', כי כשקריבים הail הוא
צופה ומביט בעקידת יצחק. וכמו אמרו
(ויקרא ר' בר פרשה ל'ו) את ה' למה נאמר
ביעקב ובאברהם זכירה וביצחק לא נאמר זכירה.
ר' בן אמרו, לפי שרואה אפרו של יצחק אבד
ומונח על גבי המזבח, ולכך קורין עם הקרבנות
פסוק ושחת אותו על ירך המזבח צפונה לפני
ה', להזכיר עקידת יצחק בן אברהם, שכיוון
שאין מקריבין קרבן ממש, ואיך אין הקרבן
עצמם מזכיר את העקידה, וכך מזכירין עם
אמירת הפסוק הזה:

וכבר כתבתי מהספר, דין המזוז אימעט
מ-ונסכו רבייעית ההין. ומה שהקשה הרמב"ן
דיל מהא דאם הביא כשר, עיין בפירוש הרשב"ם
דיל בב"ב שם, שכותב, יי' מגטו תרוש לא יביא,
משמעות דכתיב, הסך נסך שבר, מידיד דם שבר
ואם הביא, כשר, דיליכא עיכובא. אי נמי, הסך
נסך, מכל מקום, עייש.

ושחתו אותו: בבי' (סוף סי' א) מביא בשם
הר"י בר יקר: טוב לומר עם הקרבנות
הפסוק ושחט אותו, דאיתא (בוקרא ברכ' פ'
(ב) אמר הקב"ה מעיד אני עלי שמים וארץ
בין עכום ובין ישראל בין עבד בין אמה
בשעה שהן קורין מקרה זה צפונה לפני ה' אני
זכר עקידת יצחק בן אברהם, ע"ש. והוא
מהתנדב"א (ר' ברכ' ו'). וועני אמר הוה
לפי שאצפונה הנכתב באיל היה לו לכתוב
קדם, בין הברך (ויקרא א' ה), דגム הוא בעי
צפון, והוא כתוב מוקדם. ולמה המתיון עד (שם
שם יא) פרשת האיל. ודרש התם, לפי שבשעה

ושחתו: אמרת פסוק זה, פשלעטמו, היא עפ' המדרש, המובא בכ"י סי' א, וכותב הר"י בר יקר טוב למד
עם הקרבנות ה' ושחתו וכו', אבל קביעות מקומו שנויות במחלוקת — בשלהי, סוף מסכת תענית, מובא בשם
הס' תוצאות חיים לאמרו קווים פ' התמן; כסדר היום' הנ"ל משולב הוא רק ברבון-בל העולמים שלפני
איזה מקופן, וכך גם בסידורי ספרה. הרמ"ק, וכך נראה מסידור הארץ; ובס' עבוחת הקודש, להחיד"א
כתוב לאמרו אחר פ' העקידת ולפני תפלה "רבש"ע"; הפרמ"ג קבוע מקומן במו שלפנינו, גם אחר פ' התמן;
(משבצות זהב או"ח סי' א אות ח) ויש להטעים את הסדר שלנו עפ' המאמר בתנדב"א (פ'ו) בשעה שישראל
טעלין התמן וקורין המקרה זה צפונה לפני ה', שטמנו יוצא מבואר שינוי שיות בין פ' התמן לאותו ה'.

14

הספרות העברית

جیلیک ایڈیشنز
شہرِ خدا

卷之三

لَمْ يُنْهَا بِهِ لَمْ يَرْجِعْ إِلَيْهِ لَمْ يُنْهَا بِهِ لَمْ يَرْجِعْ إِلَيْهِ لَمْ يُنْهَا بِهِ لَمْ يَرْجِعْ إِلَيْهِ

بَلْهَا بِشَكْلٍ يَسْأَلُنَّهُمْ أَنْ يَسْأَلُوا إِنَّمَا يَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَا
يَرَوْنَاهُ وَمَا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ إِلَّا مَا يَرَوْنَاهُ إِنَّمَا يَعْلَمُ
مَا يَنْهَا لِمَنْ يَرَى مِنْهُ مَا يَرَى وَمَا يَنْهَا لِمَنْ يَنْهَا مِنْهُ مَا
يَنْهَا وَمَا يَنْهَا لِمَنْ يَنْهَا مِنْهُ مَا يَنْهَا

شَفَاعَةً لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ : فَلَمَّا
أَتَاهُمْ أَيْمَانُهُمْ أَذْهَبُوهُمْ
إِلَى الْجَحَنَّمِ وَمَا هُنَّ بِظَاهِرٍ
عَنْهُمْ بِالْمُكْفَرِينَ

תמליך שוחהת

40

۴۹

(ב) הוצאות הרווחת מעוניינים העשויים:

למג'אי איקרי קרבון אליא מט'ן, שמקבר, וקרבנותו הוא עניין קירוב הפטה

לכם דעינו ריבונותם בהשכיות הוא שליקותם בדורמה זו, ושל מה ושהותין אורה, היינו שמוazzן מgene הדרות, ואוד כה הילרבת והאמורם, שההלהב ושרד באש עעל גבר המזגה, וערוד ירונן מודה בקרען עלה, המתלה הקרכנות, שהוא עללה בליל למונת, הגנו בממי'ך עבדותם הקרכנות ברוגותיהם .. ששהותן, ריין שעדרש ורכו שאדר שליטות אליא שמא צא מgene הדרות, שמציא וההייה מענינים עצמאים, והיון שאר הדבאים הgasבאים גושאר, אבל משמשם רק בכדו' שידי', לו וחסופה כבודת הוה', במאמרין ומרא פקוחין, דלאן אכלו בשאר דהורא לא דקדקי טעם של דבר.

בגלוּלָה הַתְּהִלָּה תְּהִלָּה וְבָבֵדָה, וְעַדְעַד יְהוָה בָּשָׂאָר הַמִּצְרָיִם, דָּרוֹקָשָׁה, כָּל הַמְּרֹרָה בְּלָה לְהַפְּרִילָה. משא"ב בְּקָרְבָּנוֹת רָא בָּגָלִי אֶיד הָאָט שְׁלִמְתָּה, מִמְעָלָה;

(ג) וְאָמָרָת אֵי עַל עֲנֵינוּ הַמוֹיֵד שְׁבָקָרָנוּ, וְאָמָרָת הַבִּי עַל מְעָשָׂה
הַקָּרְבָּן:

... וְהִזְהָר מָה שְׁגָאָמָר בָּאָן בְּעֵס וְאָמָרָת, שְׁמֹזה מָבוֹן שְׁבָקָרָנוּ יְשָׁבֵן. דָעַנְיָה
וְאָמָרָת הָאָרֶת דָקָא עַל מְחוֹשָׁבָה וְיִבּוֹר שְׁבָקָרָנוּ, עֲנֵינוּ זֶה שְׁיִיךְ בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל מִזְמָרָה,
וּלְפִיכְךָ נָאָמָר בְּפָנָי. אָזְעַאֲבָכָ וְאָמָר שָׁוד מִיחִיד שְׁבָקָרָנוּת, שָׁהָא עַזְעַיְנָה
הַמְעָשָׂה שָׁבָה מְהֻגָּלָה וּנְכָרָב עֲנֵיר הַהְתָּחָדוֹת עַם קוֹבָבָה, דָבָעֵנְךָ זָעַל דָרְאָא מִקּוֹם
רָוּמָן בְּשִׁלְמִינּוֹת, בְּבִיהֲמָקָק.

כָּמָסָה זֶה צָו אֶת בְּנֵי, תְּשִׁיעֵם בְּבָלָגָה מִגְּבוֹהָה

שנִי. וְאֵלֶּה בָּעֲנָנִים שָׁלֹשָׁת, וּבָפְרַט בְּעַנְנִי מִצּוֹרָה, בָּמָה אֲכִילָה שְׁבָתִית וְלֹא, צִיצִית מַצּוֹנָה גַּשְׁמִית וְתִפְלִינָה מַקְלָחָת גַּשְׁמִי, הַיּוֹנוֹ דָבָרִים גַּשְׁמִים שְׁעָרָשִׁים בָּהָם עַצְמָם מַצּוֹה, רְלָא וְהַצְוֹיִוִי שְׁבָל דָרְכֵיכֶן דָעָה⁹.

ע' ליעיל בפ', עליה תמיד ס"ט.

(ג) פראט, דרכו המשתנ'גב בervative.

ברוראי ידו על מלהנבא בכתבה מקומות ביחסירות, עפ"י מאוריאל איר ושות אל רושס, שבמונחים, הגנו ע"י הדעתה כשרה משוכנים את גבורהם והזנות מעבירות

דְּבָרִים בְּשֶׁבֶת וְבַעֲמָקָם (ה' כב)

הבריחות עשו שמיינימ, זו בהגנות התאות אכילה ושתיה (ברכות ל' א) והן

הסימן בפערם בר, קורא עקי – עיש אודה את הווי) הודה אעס' שアイו מבי' ליעת עזנה.

1) QGL_LICELD_QN_VL (QGL, LICELD, QN, VL) 2) LICLN_CNL_QN_VL(LICLN, CNL, QN, VL)

ראה למבונים הלי דעתו ג"ג. טור ושער א"ה סרל"א:

- הבדחנית במדריכת אדם הותחן ואדם המתחן אשר עלי' נאמר בהמות הדתי עמר,
הדריך, ארי ושות לאו ומשד - להנשיך אב ובבומה יונשכה אום את הטעש